

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupená Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně jako stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 4. 2014, č. j. 29 Az 15/2013 - 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Janu Urbanovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 21. 10. 2013, č. j. OAM-242/ZA-ZA14-K01-2013 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

[2.] Výše uvedeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná dle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), a současně řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

[3.] Žalovaný poukázal na to, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podala stěžovatelka dne 21. 10. 2008. Správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-753/VL-07-2008 a v jeho průběhu stěžovatelka za důvod své žádosti označila svoji rodinnou situaci, neboť chtěla v ČR žít se svým přítelem a otcem svého dítěte, který je českým státním občanem a prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu si chtěla legalizovat svůj další pobyt v ČR poté, co zde již čtyři roky pobývala nelegálně. Pro případ návratu na Ukrajinu vyjádřila stěžovatelka obavu ze své tamější situace, jelikož tam nemá kde bydlet a nemá tam ani žádné zázemí. Dne 9. 9. 2009 bylo vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 14. 9. 2009. Stěžovatelka proti uvedenému rozhodnutí podala žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 28. 4. 2010, č. j. 28 Az 21/2009 - 40, zamítl.

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, který ji usnesením ze dne 16. 12. 2010, č. j. 2 Azs 40/2010 - 114, odmítl pro nepřijatelnost.

[4.] Dne 30. 6. 2011 podala stěžovatelka druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-188/ZA-ZA06-2011. V průběhu správního řízení stěžovatelka uvedla, že na Ukrajině měla spolu s přítelem autonehodu, jejímž účastníkem byl známý politik; jelikož jí následně bylo vyhrožováno policisty a „bandity“, ve strachu z vlasti odjela. Za další důvod své žádosti označila stěžovatelka také svůj zdravotní stav a rovněž problémy s otcem své nezletilé dcery, narozené 7. 9. 2008, který ji napadal. V případě návratu na Ukrajinu vyjádřila obavy z policie a banditů, sdělila, že tam má kde bydlet, ale neví, jak by tam žila. Dne 24. 10. 2011 vydal žalovaný rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, toto rozhodnutí stěžovatelka opět napadla správní žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 32 Az 33/2011 - 78, zamítl. Rozhodnutí krajského soudu následně stěžovatelka napadla kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 6. 2013, č. j. 4 Azs 39/2012 - 47, odmítl pro nepřijatelnost.

[5.] Dne 12. 8. 2013 podala stěžovatelka opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V uvedené žádosti uvedla, že do roku 2004 žila na Ukrajině, od roku 2004 do roku 2010 pobývala v ČR, od června 2010 do září 2010 se nacházela v azylovém středisku v Rakousku, poté byla vrácena do ČR a žila zde v různých azylových zařízeních. K důvodům svého odjezdu z vlasti uvedla, že ve vlasti neměla kde žít a pobývala různě po kamarádkách, poté za pomoci známého vycestovala do ČR. Na Ukrajině měla potíže s mafiány, kteří ji využívali k provozování prostituce, neboť byla bezdomovkyní. K důvodům současné žádosti stěžovatelka uvedla, že se nemá kam vrátit, na Ukrajině nic nemá a v případě vyhoštění tam s dcerou zemře. Vše, co má, se nachází v ČR, kde má přítele a dcera zde má svého otce a prarodiče. Otec dítěte bere drogy, před dvěma lety stěžovatelku fyzicky napadl a ona od něj odešla. Se současným přítelem chodí již dva roky, dcera ho má ráda. ČR je pro stěžovatelku cílovým státem, chtěla by zde zůstat spolu se svým přítelem a dcerou, chce mít další děti a žít jako normální rodina. Ke svému zdravotnímu stavu stěžovatelka uvedla, že na tom není psychicky dobře, má problémy s hemeroidy a dcera by měla podstoupit operaci pupeční kýly. Do ČR utekla ve strachu o holý život a vše, co má, se nachází v ČR.

[6.] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že stěžovatelka v současné žádosti uvedla zcela totožné důvody s důvody uváděnými v předcházejících řízeních, tedy neochotu vrátit se na Ukrajinu, jelikož tam nemá kde bydlet a skutečnost, že chce i nadále zůstat v ČR, kde má její nezletilá dcera otce. Za novou skutečnost žalovaný nepovažoval stěžovatelkou doložený znalecký posudek o výsledcích testů DNA a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 o určení otcovství nezletilé dcery stěžovatelky, neboť uvedené skutečnosti stěžovatelka tvrdila již v rámci předešlých řízení o mezinárodní ochraně. Ohledně údajných nových důvodů odchodu stěžovatelky z vlasti uváděných v rámci řízení o třetí žádosti, že stěžovatelka ve vlasti žila jako bezdomovkyně a byla tam mafiány využívána k prostituci, žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti byly stěžovatelce objektivně známy již v průběhu správních řízení o jejích předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka tedy měla možnost i povinnost předmětné skutečnosti uvést za účelem jejich posouzení již v průběhu předcházejících řízení, jestliže je považovala za natolik závažné pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy pouze důsledkem zavinění stěžovatelky, že tyto údajné nové skutečnosti nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ani v jednom z předcházejících řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný proto nemohl tyto informace považovat za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodu odchodu stěžovatelky z vlasti a jejích obav z návratu do vlasti. Ohledně stěžovatelkou tvrzených zdravotních potíží (psychické potíže a hemeroidy) žalovaný konstatoval, že již ve svém předešlém rozhodnutí (č. j. OAM- 188/ZA-

pokračování

ZA06-PA03-2010) se zdravotním stavem stěžovatelky zabýval, konkrétně posouzením jejího psychického stavu, přičemž ve sdělení, že v současnosti trpí navíc hemeroidy, nevidí správním orgán žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, neboť se uvedené potíže netýkají změny situace v zemi jejího původu či dalšího vývoje v jejím azylovém příběhu jako takovém. Ohledně stěžovatelkou tvrzených zdravotních potíží její nezletilé dcery žalovaný konstatoval, že se netýkají změny situace v zemi jejího původu či osobní situace nezletilé posuzované správním orgánem v rámci předešlých správních řízení s ní vedených. Další skutečnost uváděnou stěžovatelkou, že má v ČR nového přítele, považuje žalovaný za účelové tvrzení, a to s ohledem na načasování tohoto sdělení, protože stěžovatelka o svém vztahu oficiálně informovala až při podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu, podané navíc bezprostředně po ukončení předešlého řízení o mezinárodní ochraně, přestože uváděný vztah trvá podle sdělení stěžovatelky již dva roky a tato se o něm nezmínila v průběhu předcházejícího správního řízení (předcházející rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno až v říjnu roku 2011 a řízení o nové žádosti bylo ukončeno až dne 25. 7. 2013). Stěžovatelka také se svým přítelem nesdílí společnou domácnost, již několik let žije v azylových zařízeních MV ČR. Uvedený důvod se zároveň netýká ani důvodů jejího odchodu z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít, žalovaný tak nově uvedenou informaci nepovažoval za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení.

[7.] Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka u Krajského soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 14. 4. 2014, č. j. 29 Az 15/2013 – 63, její žalobu zamítl.

[8.] V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že argumentace stěžovatelky uplatněná v žalobě nemůže obstát, neboť důvod, že byla ve vlasti nucena mafii k prostituci, měla možnost uplatnit během 10 let svého pobytu v ČR, minimálně pak při předchozích dvou žádostech, o nichž bylo rozhodováno podle ustanovení § 12-14b zákona o azylu. To, že tak neučinila, nemůže být dáváno za vinu žalovanému, neboť v daném případě je zjevné, že se nejedná o skutečnosti, které má na mysli ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, tedy, že jde o skutečnosti, které nebyly bez zavinění stěžovatelky předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních. Krajský soud ve svém rozhodnutí dále konstatoval, že skutečnosti, které stěžovatelka uvádí již od roku 2008, jsou uváděny účelově, vždy za účelem legalizace jejího pobytu v ČR. Stěžovatelka o mezinárodní ochranu požádala po delším nelegálním pobytu na území ČR, kdy jí hrozilo vyhoštění. Třetí žádost stěžovatelky byla podle krajského soudu oprávněně posouzena jako nepřijatelná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Správní orgán se v předchozích řízeních meritorně vypořádal jak se stěžovatelkou uváděnými důvody odjezdu z Ukrajiny, tak i s neexistencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Krajský soud proto žalobní námitky stěžovatelky vyhodnotil jako nedůvodné.

[9.] Rozsudek krajského soudu stěžovatelka napadla včasnou kasační stížností z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[10.] V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se v něm krajský soud dostatečně nevypořádal se skutečnostmi uvedenými stěžovatelkou v žalobě a při pohovorech v průběhu řízení před žalovaným. Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, v němž zdejší soud vyslovil názor, že v rámci rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat všechny skutečnosti žadatelem uvedené, stejně jako ty, jež vyjdou najevo v průběhu řízení, a to s ohledem na všechny formy mezinárodní ochrany. Dle Nejvyššího správního soudu je rovněž povinností správního

orgánu v odůvodnění rozhodnutí tyto skutečnosti popsat a svůj závěr odůvodnit. Žalovaný v případě stěžovatelky tyto povinnosti nesplnil, dostatečně neproověřil a nevypořádal se nejen se všemi skutečnostmi, které v průběhu řízení vyšly najevo, ale také se skutečnostmi, které stěžovatelka výslovně uvedla. V řízení před žalovaným a následně i před krajským soudem stěžovatelka totiž opakovaně zdůraznila své obavy spočívající v možném riziku nucení stěžovatelky k prostituci ze strany mafiánských organizací, které takto činily i před odchodem stěžovatelky ze země původu. Žalovanému i krajskému soudu stěžovatelka zejména vytýká, že se s uvedeným případným rizikem závažné újmy na zdraví vypořádali pouze odkazem na to, že uvedenou skutečnost stěžovatelka neuvedla v předcházejícím řízení. Krajský soud se podle stěžovatelky s uvedenou problematikou v napadeném rozsudku nevypořádal, neboť se omezil pouze na popis obsahu spisu a zopakování závěrů žalovaného obsažených v jeho rozhodnutí. Z napadeného rozsudku není dle stěžovatelky patrné, na základě jakých podkladů a úvah dospěl krajský soud k závěru, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem.

[11.] K otázce přijatelnosti stěžovatelka uvádí, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s konkrétními tvrzeními stěžovatelky o potenciálních rizicích v případě jejího návratu do vlasti, a uvedené zásadní pochybení krajského soudu mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, neboť existence či neexistence tvrzené hrozby vážné újmy má zásadní význam pro posouzení otázky, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení ochrany dle zákona o azylu. Důvod přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje i v tom, že krajský soud nerespektoval judikaturu, dle které je jeho povinností, aby se vypořádal se všemi námitkami účastníků řízení.

[12.] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13.] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že správní orgán již v rámci řízení o předešlých žádostech o mezinárodní ochranu objektivně posoudil veškeré obavy stěžovatelky ohledně důvodů k odchodu z vlasti a neochoty se tam spolu s dcerou vrátit, přičemž svou argumentaci zároveň náležitě podložil veškerými dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, jak co do obecné situace v oblasti lidských práv na Ukrajině, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu. Následně žalovaný dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany stěžovatelce a její nezletilé dceři. Po zhodnocení důvodů předkládaných v současné třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po jejím porovnání s důvody uváděnými v předcházejících řízeních žalovaný dospěl k závěru, že ve třetí žádosti stěžovatelka uvedla opět totožné důvody, tedy neochotu vrátit se na Ukrajinu, jelikož tam nemá kde bydlet, a skutečnost, že chce i nadále zůstat v ČR, kde má její dcera otce, se kterým vedou soudní spor. Krajský soud podle názoru žalovaného veškeré námitky vypořádal a v postupu správního orgánu nezákonnost ani vady řízení neshledal.

[14.] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15.] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle výše citovaného ustanovení jako nepřijatelná odmítnuta.

pokračování

[16.] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky.

[17.] Nejvyšší správní soud v posuzované věci v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost neshledal.

[18.] Kasační námitky stěžovatelky se netýkají právních otázek, které dosud nebyly vůbec, či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Nejvyšší správní soud v posuzované věci také neseznal, že je na místě změnit výklad určité právní otázky a neshledal ani zásadní pochybení v napadeném rozsudku krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky.

[19.] Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu stanoví, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[20.] Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost nepřípustná.

[21.] Problematikou opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, kde mimo jiné konstatoval, že „*institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou (správně „bez vlastní viny“ – pozn. zdejšího soudu) během předchozího řízení.*“

[22.] Aby bylo možno opakovanou žádost meritorně projednat, je nutné kumulativní naplnění dvou podmínek ze strany žadatele: 1. Žadatel je povinen uvést nové skutečnosti nebo zjištění, 2) musí se jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

[23.] V již výše citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud k naplnění první podmínky vyjádřil tak, že „*za nové skutečnosti nebo zjištění je (...) nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoliv smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.*“

[24.] Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. pokud

takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Uvedenými skutečnostmi se žalovaný správní orgán v nyní posuzované věci zabýval a své závěry v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil a krajský soud na ně v napadeném rozsudku odkázal.

[25.] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla konkrétní a relevantní důvody, pro které by jí měl být udělen azyl či doplňková ochrana, neboť bez jakýchkoli podrobností uvedla, že v případě návratu do země původu může být mafiánskými organizacemi nucena k prostituci, s čímž je spojena hrozba závažné újmy na zdraví. Takto jen obecně vyjádřené důvody nemohou vést k závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu nebo žalovaného. Z obsahu žalobní argumentace je totiž zřejmé, že stěžovatelka v žalobě ani v jejím doplnění žádné konkrétní tvrzení o reálnosti jejího nucení k prostituci a případných rizik závažné újmy na zdraví neuvedla, přičemž otázkou nucení stěžovatelky k prostituci po návratu na Ukrajinu se žalovaný i krajský soud zabýval. Takto vyjádřený důvod nelze než označit jako zcela obecný, stěžovatelka zejména nespecifikuje, na základě jakých konkrétních skutečností se domnívá, že by po návratu do země původu měla být, kým a kde nucena k prostituci, v této souvislosti není bez významu ani skutečnost, že na území ČR stěžovatelka pobývá již 10 let. Za této situace se jen obecně tvrzená hrozba nucení stěžovatelky k prostituci jeví nevěrohodná (účelová), v případě hrozby zdravotních rizik spojených s provozováním prostituce pak jde jen o rozšíření námitky nucení stěžovatelky k prostituci a žalovanému ani krajskému soudu v takovém případě nelze vyčítat, že se v odůvodnění rozhodnutí s tímto zdravotním rizikem prostituce (uváděným poprvé až v doplnění žaloby ze dne 13. 11. 2013) samostatně nevypořádali. Krajský soud shodně se žalovaným také správně dospěl k závěru, že důvod, že stěžovatelka by byla ve vlasti nucena mafií k prostituci, měla možnost uplatnit v předchozích dvou žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Nelze tedy přisvědčit závěru stěžovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť z napadeného rozsudku je patrné na základě jakých podkladů a úvah dospěl krajský soud k závěru, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem.

[26.] V této souvislosti není ani přílehlavý poukaz stěžovatelky na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, neboť toto rozhodnutí se zabývá odlišnou právní otázkou, a to, zda měl žalovaný povinnost posuzovat i ve zkráceném řízení podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu tvrzené důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a své závěry k této otázce řádně odůvodnit.

[27.] S námitkou stěžovatelky ohledně nesouhlasu se závěrem žalovaného, který v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany neshledal nezbytným vyčkat rozhodnutí příslušných soudů v otázce občanství nezletilé dcery stěžovatelky, se sice krajský soud v napadeném rozsudku výslovně nevypořádal, to však neznamená, že se s ní nevypořádal vůbec. Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se závěry žalovaného, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl (str. 4), že námitkou možného získání státního občanství ČR dcerou stěžovatelky se zabýval již v předcházejících řízeních, nejde tedy o novou skutečnost. Krajský soud tedy tím, že na závěry žalovaného ve svém rozsudku odkázal a vyslovil s nimi souhlas, učinil je současně součástí svého rozsudku. Takový postup nečiní napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným.

[28.] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud důvod pro přijetí kasační stížnosti k jejímu věcnému projednání neshledal, když kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky stěžovatelky v kasační stížnosti uvedené a zdejší soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému

pokračování

projednání. Nejvyšší správní soud proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. kasační stížnost shledal nepřijatelnou, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a proto ji odmítl. Závěrem lze dodat, že pokud stěžovatelka má i nadále zájem o pobyt na území České republiky, je třeba, aby se orientovala na příslušné instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon pobytu cizinců“), jejichž využití je v jejím případě namísto, na rozdíl od právní úpravy zákona o azylu. Ostatně sama stěžovatelka v žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě v řízení před krajským soudem na možnost postupu podle § 87y zákona o pobytu cizinců poukazuje pro případ, že by její dcera K. nabyla občanství ČR. Pro úplnost lze ze strany zdejšího soudu dodat, že dceři stěžovatelky bylo dne 18. 11. 2013 vydáno osvědčení o státním občanství ČR, proto ve vztahu k ní byla žaloba také vzata zpět a řízení před krajským soudem zastaveno.

[29.] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[30.] Krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ustanovil stěžovatelce k její žádosti usnesením ze dne 1. 11. 2013, č. j. 29 Az 15/2013 - 13, zástupce, a to advokáta Mgr. Jana Urbana. Dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – sepsání kasační stížnosti ze dne 1. 5. 2014 ve výši 3100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatelky celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 3400 Kč. Jelikož zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tj. 714 Kč. Zástupci stěžovatelky bude tedy vyplacena celková částka ve výši 4114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu